

Věc C-737/19

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

7. října 2019

Předkládající soud:

tribunal administratif de Montreuil (Francie)

Datum předkládacího rozhodnutí:

27. září 2019

Navrhovatel:

Bank of China Limited

Odpůrce:

ministre de l'Action et des Comptes publics

[OMISSIS]

S ohledem na řízení [OMISSIS]:

[OMISSIS] společnost Bank of China Limited [OMISSIS]

žádá soud, aby:

1°) zrušil dodatečné platební výměry daně z přidané hodnoty, který byly vůči ní vydány, a to za období od 1. ledna 2012 do 30. dubna 2014, spolu s odpovídajícími úroky z prodlení, v celkové částce 947 033 eur, a aby nařídil vrácení částek vyplacených z tohoto titulu;

[OMISSIS]

Uvedená společnost tvrdí, že:

- daň z přidané hodnoty (DPH) účtovaná její francouzské pobočce za účelem plnění uskutečněných jejím ústředím nacházejícím se v Číně je zcela odpočitatelná podle ustanovení b) bodu V článku 271 code général des impôts

(všeobecného daňového zákoníku), protože tato plnění, která jsou „vnitřními“ plněními, jelikož pobočka a ústředí jsou jedinou právní entitou, nespadají do rozsahu působnosti DPH; tuto analýzu potvrzuje rozsudek ze dne 24. ledna 2019 Morgan Stanley & Co International (C-165/17, EU:C:2019:58), který se na ni musí uplatnit, jelikož její pobočka sídlí ve Francii;

- odkaz na rozsudek ze dne 12. září 2013, Le Crédit Lyonnais (C-388/11, EU:C:2013:541), není relevantní pro určení jejího nároku na odpočet, jelikož toto rozhodnutí nevyklučuje z nároku na odpočet pobočku, jedná-li se o DPH z nákladů vynaložených za účelem její pomoci ústředí; kontrolní útvar zaujal opačné stanovisko, než obsahuje toto rozhodnutí, když zahrnul částky přijaté pobočkou od ústředí do výpočtu jejího nároku na odpočet;
- [OMISSIS] [důvod vycházející z vnitrostátního práva]
- [OMISSIS] [důvod vycházející ze znění článku 49 SFEU]
- [OMISSIS] [důvod vycházející z francouzsko-čínské daňové úmluvy]
- [OMISSIS] [průběh řízení a dotčené právní předpisy, zejména směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (Úř. věst. 2006, L 347, s. 1)]
- Vzhledem k těmto důvodům:

1. Pařížská pobočka společnosti Bank of China Limited, založené podle čínského práva, byla předmětem kontroly účetnictví, na jejímž základě správní orgán vůči ní vydal dodatečné platební výměry daně z přidané hodnoty za období od 1. ledna 2012 do 30. dubna 2014. Kontrolní útvar zpochybnil odpočet DPH na vstupu z výdajů vynaložených pobočkou na provedení úvěrových operací ve prospěch jejího čínského ústředí a jiných poboček podle článků 256, 259 a 271 všeobecného daňového zákoníku a podle článků 205 a 206 přílohy II k tomuto zákoníku. Úhrady dle dodatečných platebních výměrů byly vymáhány výzvou ze dne 29. února 2016. Rozhodnutím ze dne 28. února 2017 správní orgán zamítnul stížnost společnosti ze dne 22. prosince 2016.

K rozsahu sporu:

- 2. [OMISSIS] částky daně včetně úroků z prodlení dosahují výše 901 394 eur [OMISSIS].

K návrhovým žádáním směřujícím ke zrušení:

- [OMISSIS]

Pokud jde o jiné žalobní důvody:

6. Článek 168 směrnice 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 zní: „*Jsou-li zboží a služby použity pro účely zdaněných plnění osoby povinné dani, má tato osoba nárok ve členském státě, v němž tato plnění uskutečňuje, odpočíst od daně, kterou je povinna odvést, tyto částky: a) daň z přijaté hodnoty, která je splatná nebo byla odvedena v tomto členském státě za zboží, jež jí bylo nebo bude dodáno, nebo za službu, jež jí byla nebo bude poskytnuta jinou osobou povinnou k dani (...)*“. Článek 169 téže směrnice zní: „*Kromě odpočtu podle článku 168 má osoba povinná k dani nárok na odpočet daně podle uvedeného článku, jsou-li zboží a služby použity za účelem těchto jejích plnění: a) plnění spočívajících v činnostech uvedených v čl. 9 odst. 1 druhém pododstavci, která byla uskutečněna mimo členský stát, v němž je daná daň splatná nebo byla odvedena, a u kterých by jí vznikl nárok na odpočet daně, kdyby byla uskutečněna v tomto členském státě (...)* c) *plnění osvobozených od daně podle čl. 135 odst. 1 písm. a) až f), je-li příjemce usazen mimo Společenství nebo jsou-li tato plnění přímo vázána na zboží určené k vývozu ze Společenství.*“.

7. V rozsudku ze dne 24. ledna 2019, Morgan Stanley & Co International (C-165/17, EU:C:2019:58), Soudní dvůr Evropské unie jednak rozhodl, že „*Článek 17 odst. 2, 3 a 5 a čl. 19 odst. 1 šesté směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně, jakož i články 168, 169, 173 až 175 směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty musí být vykládány v tom smyslu, že na výdaje vynaložené pobočkou zaregistrovanou v jednom členském státě, které připadají výhradně na plnění podléhající dani z přidané hodnoty i plnění osvobozená od této daně, jež byla uskutečněna ústředím této pobočky usazeným v jiném členském státě, je třeba uplatnit odpočitatelný podíl, který je dán zlomkem, v jehož jmenovateli je obrat bez daně z přidané hodnoty tvořený pouze těmito plněními a v jehož čitateli jsou zdanitelná plnění, která by rovněž zakládala nárok na odpočet v případě, že by byla uskutečněna v členském státě, v němž je uvedena pobočka zaregistrována, včetně případu, kdy tento nárok na odpočet vyplývá z volby, kterou tato pobočka provedla, podrobit dani z přidané hodnoty plnění uskutečněná v tomto státě*“. Dále Soudní dvůr rozhodl, že „*Článek 17 odst. 2, 3 a 5 a čl. 19 odst. 1 šesté směrnice 77/388, jakož i články 168, 169, 173 až 175 směrnice 2006/112 musí být vykládány v tom smyslu, že za účelem určení odpočitatelného podílu, jenž se uplatní na režijní náklady pobočky zaregistrované v jednom členském státě, které byly vynaloženy jak na plnění této pobočky uskutečněná v tomto státě, tak na plnění uskutečněná ústředím této pobočky usazeným v jiném členském státě, je třeba ve jmenovateli zlomku tvořícího tento odpočitatelný podíl zohlednit plnění uskutečněná jak touto pobočkou, tak tímto ústředím, přičemž je třeba upřesnit, že v čitateli uvedeného zlomku musí být kromě zdanitelných plnění uskutečněných toutéž pobočkou pouze zdanitelná plnění uskutečněná uvedeným ústředím, která*

by zakládala nárok na odpočet rovněž v případě, že by byla uskutečněna v členském státě, v němž je dotyčná pobočka zaregistrována“.

8. Zaprvé, [OMISSIS] společnost Bank of China Limited má za to [OMISSIS], že tento rozsudek se uplatní na její situaci. [OMISSIS] správní orgán má za to, že pravidla vytvořená Soudním dvorem neumožňují odpočet daně z přidané hodnoty požadovaný pobočkou se sídlem v členském státě Evropské unie a týkající se výdajů vynaložených v tomto státě na plnění uskutečněná ústředím nacházejícím se v nečlenském státě Evropské unie, v projednávaném případě v Číně. Z tohoto rozsudku nevyplývá, že by Soudní dvůr, který na tuto otázku nebyl tázán, zamýšlel upravit vztahy mezi pobočkou usazenou v členském státě a jejím ústředím usazeným ve třetí zemi. Tato otázka představuje závažnou obtíž zejména s ohledem na rozdíl mezi nástroji správní spolupráce existujícími mezi členskými státy a těmi, které existují mezi členskými státy a nečlenskými státy, jakož i s ohledem na zásadu neutrality. V důsledku toho vyvstává otázka, zda řešení obsažená v rozsudku ze dne 24. ledna 2019, Morgan Stanley & Co International (C-165/17, EU:C:2019:58), připomenutá v předchozím bodu, se uplatní v případě, kdy pobočka uskutečňuje v jednom členském státě jak plnění podléhající dani z přidané hodnoty, tak plnění ve prospěch svého ústředí a poboček usazených ve třetím státě.

9. Zadruhé [OMISSIS] je mezi stranami nesporné, že pobočka a její ústředí společně tvoří jednu a tutéž právní entitu. Pokud pobočka usazená v členském státě vznáší nárok na odpočet na základě výdajů, které vynaložila na uskutečnění plnění ve prospěch svého ústředí ve třetím státě, tedy vývoz finančních a bankovních služeb, je třeba se zabývat otázkou, zda osoba povinná k dani může odpočíst daň z přidané hodnoty podle písmene a) článku 169 nebo podle písmene c) téhož článku.

10. Zatřetí, v případě kladné odpovědi na první otázku a v případě, že pobočka může požadovat odpočet podle písmene a) článku 169, je nutno určit, za jakých podmínek mohou být bankovní operace uskutečňované ústředím usazeným ve třetím státě považovány za operace, u kterých by vznikl nárok na odpočet, pokud by byly uskutečněny v členském státě, v němž došlo k vynaložení nákladů zatížených daní z přidané hodnoty. V případě kladné odpovědi na první otázku a v případě, že pobočka může požadovat odpočet podle písmene c) článku 169, je třeba určit, za jakých podmínek lze příjemce považovat za usazeného mimo Evropskou unii, pokud se pobočka nachází v Evropské unii a spolu s ústředím tvoří jednu a tutéž právní entitu.

11. Tyto otázky vyvolávají závažné výkladové potíže a před rozhodnutím o žalobě, kterou podala společnost Bank of China Limited, je namístě je předložit Soudnímu dvoru Evropské unie.

ROZHODNUTÍ:

[OMISSIS] Řízení o žalobě, kterou podala společnost Bank of China Limited, se přerušuje až do rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie o těchto otázkách:

1° Jsou řešení obsažená v rozsudku ze dne 24. ledna 2019, „*Morgan Stanley & Co International plc proti Ministre de l'Économie et des Finances*“ C-165/17 (C-165/17, EU:C:2019:58) použitelná v případě pobočky, která uskutečňuje v členském státě jak plnění podléhající DPH, tak plnění ve prospěch svého ústředí a poboček usazených ve třetím státě?

2° Pokud pobočka usazená v členském státě uplatňuje nárok na odpočet týkající se výdajů, které vynaložila na uskutečnění plnění ve prospěch svého ústředí ve třetím státě, tedy vývoz finančních a bankovních služeb, může osoba povinná k dani odpočíst daň z přidané hodnoty podle písmene a) článku 169 nebo podle písmene c) téhož článku?

3° V případě kladné odpovědi na první otázku a pokud pobočka může uplatňovat odpočet podle písmene a) článku 169, za jakých podmínek mohou být bankovní operace uskutečňované ústředím usazeným ve třetím státě považovány za operace, u kterých by vznikl nárok na odpočet, pokud by byly uskutečněny v členském státě, v němž došlo k vynaložení nákladů zatížených daní z přidané hodnoty? V případě kladné odpovědi na první otázku a pokud pobočka může uplatňovat odpočet podle písmene c) článku 169, za jakých podmínek lze příjemce považovat za usazeného mimo Evropskou unii, pokud se pobočka nachází v Evropské unii a spolu s ústředím tvoří jednu a tutéž právní entitu?

[OMISSIS] [podpisy]

PRACOVNÍ DOKUMENT